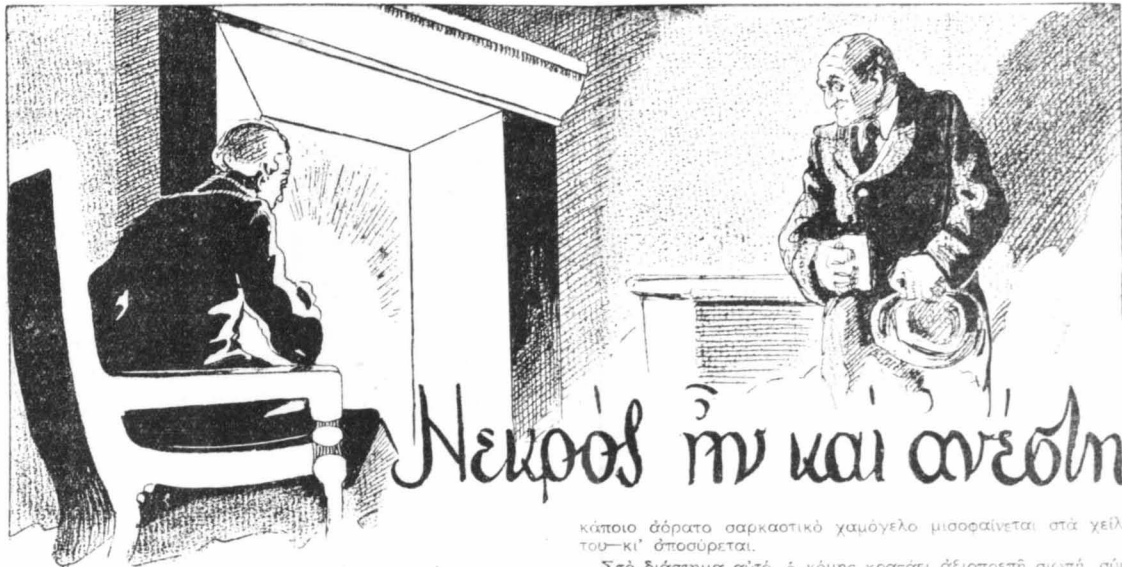

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΖΑΝ ΡΑΜΩ

Νεκρός ἦν καὶ ἀνέστη

Εἶνε μιά βροχερή, χειμωνιάτικη ἡμέρα.

Ὁ κόμης Οὐμβέρτος-Λουκιανός ντὲ Λαφρεναί, ἕνας λευκό-μαλλος εὐπατρίδης, καμπουριασμένος ἀπὸ θλίψεις, κάθεται ἀντικρὺ στὸ τζάκι κι' ἀπλώνει τὰ κοκκαλιάρικα χέρια του, πού σιγοτρέμουν, πρὸς τὴ φωτιά.

Εἶνε μιά γλυκεῖα ζεστασιά στὸ δωμάτιό του, μὰ ὁ κόμης κρῶνει. Εἶνε εἰκοσι ἡμέρες τώρα ἀπὸ τότε, πού αὐτοκτόνησε ὁ μοναχογιός του καὶ δὲν μπορεῖ τὸ ἰσχνὸ κορμί του νὰ βοηθῆ ζεστασιά καὶ ἡσυχία. Ὁ ἠθικός χειμῶνας τῆς θλιμμένης ψυχῆς του εἶνε ἀκατανίκητος καὶ σὰ μάλλινα χονδρὰ ρούχα πού φορεῖ καὶ στὴν ἀφθονή φωτιά τῶ τζακιού.

Κι' ὄλο μουρμουρίζει ὁ ἄτυχος γέρος, μὲ μάτια στεγνά, πού ἀρνιούνται πειὰ νὰ δακρῶσουν:

—“Ἄχ, παιδί μου!... Καμάρι μου!... Γιατί μοῦ τ'όκνεες αὐτό!... Γιατί νὰ σπαράξεις ἐτσι τὴν πατρικὴ καρδιά μου, μονάχο μου παιδί καὶ μονάχο μου βλαστάρη τῆς σθημένης οἰκογενείας μου!...

Στενάζει πικρά καὶ ξαναμουρμουρίζει:

—Γιατί ὀρνήθηκες τὴ γουθὴ ζωῆ σου, καὶ τὴν ἔκοψες μὲ τὰ ἴδια σου τὰ χέρια!... Ποῦ βρίσκεται τὸ λατονευτὸ κορμάκι σου!... Σὲ πειὰ ἀγνωστὴ ἀμυροῦδιὰ χτυπιέται ἀπ' τὸ κῆμα τὸ πνιγμένο σου κορμί!... Καὶ γιατί νὰ πικραθῆς ἀπ' τίς στοργικὲς μου ἐπιπλήξεις, ὥστε νὰ μὲ ποτίσης τώρα μὲ τὸ ἀγλύκατο αὐτὸ φαρμάκι;

“Ἐνας κρότος στὴν πόρτα, τὸν κάνει νὰ σκιρτήσῃ. Ὁ καμαριέρος τοῦ παρουσιάζει ἕναν κακοντυμένο μεσόκοπο ἄνθρωπο, μὲ μύτη καὶ μάτια ἔρνιου ἀρπακτικού.

—Τὰ ταπεινά μου σεβάσματα καὶ τὰ συλλυπητήριά μου, κύριε κόμη! λέει ἐκεῖνός μὲ προσποιητὰ θλιμμένη φωνὴ κι' ὕπουλα φερσίματα.

Τυφλὸς ἀπ' τὴ θλίψη του ὁ δυστυχισμένος κόμης, δὲν προσέχει στὶς μικρολεπτομέρειες αὐτές. Μουρμουρίζει ἕνα «εὐχαριστῶ», καὶ τὸν κυττάει ἐρωτηριακά.

—Λέγομαι Κλαυδῖος Ἄντουάν, κύριε κόμη... Εἶμαι προεξοφλητὴς. Στὶς ἐφημερίδες διάβασα τὸ τραγικὸ τέλος τοῦ κυρίου ὑποκόμητος υἱοῦ σας!...

—Ξέρω... Ξέρω! μουρμουρίζει μὲ καινούργιους λυγμούς ὁ κόμης. Περίττες αὐτές ἢ ἀνανήσεις... Χρεωστῆ μήπως καὶ σὰς κάτι ὁ μακαρίτης!... Καὶ πόσα;

—Μάλιστα, κύριε κόμη... Νά, αὐτὴ τὴ μικροῦλα συναλλαγματικὴ... Κάπου πηῆναν χιλιάδες φράγκα, μαζὺ μὲ τὸς τόκους, πού...
 —Καλά... Φτάνει!... διακόπτει μὲ ἐπιβλητικὴ φωνὴ ὁ κόμης.

Γνέρει ὕστερα χαρακτηριστικὰ στὸν πιστὸ του καμαριέρο, καὶ τὸ καινούργιο αὐτὸ γρέος τοῦ μακαρίτη γιουοῦ του ἐξολεῖται στὴ στιγμή, ὅπως καὶ τόσα ἄλλα τίς τελευταῖες ἐκεῖνες ἡμέρες.

Ὁ τοκογλύφος δίνει τὴ συναλλαγματικὴ, βάζει στὸ πορτοφόλι του τὴν ὀγκώδη δέσημ τῶν χρημάτων, ὀπτακλίνεται, κατεπίνει καὶ βουθά στὸν κόμητα = ἐνῶ

κάποιο ὄρατο σαρκαστικὸ χαμόγελο μισοφαίνεται στὰ χεῖλη του—κι' ὄπουρεται.

Στὸ διάστημα αὐτὸ, ὁ κόμης κρατᾷ ἀξιοπρεπῆ σιωπὴ, σύμφωνη μὲ τὸ ὑπερήφανο κι' ἀγέγραχο ἄνθος τῆς οἰκογενείας του, ἀποσεύγει ἀπὸ περιφρόνησι νὰ κυττάῃ τὸ γλιῶδες ἔκλεινο ὑποκείμενο, καὶ μόλις κλείνει ἡ πόρτα καὶ μένει μόνος, ὁ πόνος του κι' ἡ πίκρα του μαζύ, ζεσταῖζον ἀσυγκράτητα: Σιγοκλαίει πονεμένα:

—Μὰ πῶς ἦταν δυνατὸν, ἀγαπημένο μου παιδί, νὰ μὴ σὲ μάλωνα καθόλου, ὅταν σ' ἐβλέπα νὰ υπέλεξε μὲ τέτοιους ἀγρεῖους, βθέλλες σωστές τῆς ψυχῆς σου καὶ τοῦ πορτοφολιοῦ σου!... Πῶς ἐβέβηες μιά τόσο εὐλασθῆρα στὶς στοργικὲς μου ἐπιπλήξεις, κι' εὐγενε ἀδιάφορος στὴ λάσπη πού σὲ τοιγύριζε!... “Ἥμαρτον, θεέ μου, μὰ δὲν ὑποσῶ νὰ μὴ βαρυνκοῦσῃς, παδάκι μου ἀγαπημένο, μπόρὸ σὲν ἀνεξήγητη αὐτὴ διαγωγή σου!...

Λουφάζει ὁ πονεμένος γέρος ἀπότομα νιατὶ τοῦ φαίνονται σὰν βλαφαιίες τ'ἄ ἔστω καὶ δίκαια προσάπωνά του κατὰ τὸ πνεῦμα τοῦ πού δὲν ζῆ πειὰ... Ὁ «ἀποθανὼν δεδικαίωται!»... Αὐτὴ τὴ φράσι ἐκασκουομοιρῶει, διαρκῶς, καταπίνει τὰ λόγια του, κι' ἀφήνει τὰ δάκρυα τοῦ ἀσυγκράτητα μόνου...

Ξαφνικὰ τινάζεται. “Ἐκεῖ ἀντίκτου του, καὶ σὰ ποδαρικά τῆς πολυθρόνας— πού καθόταν πῶν ὁ ὕπουλος τοκογλύφος, ἕνα χαρτὶ σαλακαμένο λευκάει. Μηχανικὰ ὁ γερο-κόμης σκύβει καὶ τὸ σμμαλεύει ρίγοντα, μιά ματιὰ στὰ γράμματα πού φαίνονται. Ἄναγνωρίζει παρευθὸς τὸν γραφικὸ χαρακτήρα τοῦ γιουοῦ του!...

Κίττοιος κι' ἀπὸ πῶν κτρινίζει περισσότερο τόσα καὶ τὸ οἰκνὸ δέμα τοῦ νεκροῦ προσώπου του γίνετα σὰν περναυτὴν χιλιόγρονη. Τὰ γέοια του τοῖμου σπασωδικὰ, καθὸς δεδιπλῶνει τὸ γαστράκι, καὶ σκύβοντας ἐπάνου του, διαβάζει τίς διαβολικὲς αὐτές φράσεις, γραμμένες ἀπ' τὸ χέρι τοῦ πεθαμένου γιουοῦ του:

Παιδιά μου Ζοζεφίνα,

Γιατί, λατονεῖται, μὲ ἀποστρέφεις ἔτσι!... Εἶσαι θησιωμένη ἄσκα, πού ἔπαινα νὰ σοῦ δίνο γοῦματα!... Μὰ εἶμαι καταγοσομένος ὅς τὸ λαυδ, ἀγάπη μου, κανένας δὲν μὲ δανεῖζει πειὰ, κι' ὄλα αὐτὰ ἔξ τε τρέπεις σου!... Ὁσὸσο, ἀποφάσισα νὰ βάλω ἐπιτοὸς τὴ συμβουλή τοῦ πρταεῖστατου πατῆρα σου... Ὁ γοῦμῶ πῶς αὐτονευτῶ, στὴν θλιῖασσο γροσὺ τῆς Βορτιάνης, κι' ἄπρὰς τὸς ὕστερα νὰ φάνων νὰ τὴ πτώια μου!... Ὁ μὲ πικραθῆ ταπεινάδα βέβαια, ὁ καινέμος ὁ παρῶν μου, μὰ στὸ τέλος θά μὲ πληρώσῃ ὄλα τὰ γοῦμ!... Ὁ μὲ ἔσοδιῃς ἐπίσης καὶ μὲ 50 χιλιάδες φράγκα χαρτῆρηρο μὲ μιά ψεύτικη συναλλαγματικὴ πού θά τοῦ παρουσιάζῃ ὁ πατέρας σου, ἔφηεν πῶς μοῦ τὰ δάνεια αὐτὰ τὰ λεπτά!... Ἐν τῷ μεταξὺ ἐγὼ θά βροσκομαι στὸ Παρίσι μεταφωτισμένος, ἀγνωριστὸς ἀπ' ὄλους μὰ ὄνι κι' ἀπὸ σένα, γροσὺ μου ἄγγελο!... Ὁ μὲ σὲ περιμένω τίς ἡμέρα στὸ γνωστὸ καὶ χαρνεῖνάκι τοῦ Ἐπιτοδωρισῶ, πλατεῖα Ἰταλίας!... Δὲν θά ὀθῆς βέβαια, μὰ μόλις ὄης τὸ 50 χιλιάρα καὶ θά σοῦ φέρῃ ὁ πατέρας σου, θά πεισθῆς γιὰ τὴν ἀφοσίωσὶ μου καὶ θά ὀθῆς!... Σὲ περιμένω, λατονεῖται μου μικροῦλα, πού γιὰ τὸ χαρτῆ σου ἔπεσα σὲ τέτοιο ἄθλια σημεῖο νὰ μωραῖνα φαρμακερὰ ἔρῃται, στὸν ὄ-

λοίο χρωστό τη ζωή μου και το πέν...

Με λαχτάρα
ΡΑ-ΥΜΟΝΔΟΣ, ύποκόμης ντε Λαφρεναςί.

"Ένα μούγκρισμα άνεκλάλητης χαράς κι' αγαλλιάσεως, μά κι' άνεκλάλητης πίκρας κι' απογοητεύσεως, ξεπηδάει απ' τὰ βραβουλά, αδύναμα στήθη του σεβαστού γέρου.

—Θεέ μου, είνε δυνατόν; θογγάει με έκσταση και φρίκη υπερδεμένες. Ζητὸ ἀγαπημένο μου παιδί;... Δὲν πέθανε;... Ψέμμα είνε αὐτός ὁ ἐφιόλης τοῦ χαμοῦ του;... Μὰ καὶ τί βουρκοῦ, Θεέ μου!... Τί θεάματα καταδικάστηκαν τὰ μάτια μου νὰ ἀντικρύσουν, κι' ἀπὸ τί φριχτές κι' οἰκτρές ἀπάτες ἦ ἀμοιρη καρδιά μου νὰ πικραθῇ!...

Μὲ βιαστικὴ λαχτάρα ὁ γέρο-κόμης ζητάει τώρα τὸ παλτό του, τὸ καπέλλο του καὶ τὸ μπαστούνι του, καὶ μὲ νεανικὴ σθελα τὰς ἀπιδείξει ὅτι ἔνα ἀμάξι, ξεφωτισμένος βραχνὰ καὶ πλεγμένα:

—Πλάτ'ε 'Ιταλίας... Καφενεῖο «'Ιπποδρομίου»!

Θέλει νὰ φτάσῃ πρότως κοντὰ στὸν ζωντανὸ γιό του, πρὶν πάει ἡ Ζοεφίνα γλυκαμένη ἀπ' τὰ πενήνια χιλιόφραγκα...

Μετὰ ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας εἰν' ἐκεῖ.

Πνιχτὴ ἡ ἀτμόσφαιρα τοῦ καφενεῖου. Ἀραιοὶ οἱ πελάτες. Μονάχα ὅτι ἕνα τραπεζάκι κάθονται τρεῖς μαζὺ, ἕνας ποὺ φαίνεται μεσόκοπος μὲ τὰ γκριζόμαυρα μαλλιά του καὶ δύο ἄλλοι νεαροί. Μὰ τὰ γέλια, τὰ ἀστεία, καὶ τὰ χαχανίσματα καὶ τῶν τριῶν βγαίνουν διαυγῆ, σὰν ἀπ' τὸ ἴδιο νεανικὸ λαρύγγι...

—Ἐ, ζητοῦμε τέταρτον γιὰ πόκερ! ἀκούγεται ξεφνικὰ ἡ φωνὴ τοῦ παραδόξου μεσόκοπου.

Δυὸ-τρεις-τέσσαρες πελάτες, καθισμένοι χωριστὰ σὲ μοναχικά τραπεζάκια, στρέφουν τὰ κεφάλια τους, μὰ δὲν κουνιούνται.

Μόνον ἕνας γέρος μὲ ἀρχοντικὸ παρρυσιαστικὸ, ποὺ μόλις μπῆκε τῆ στιγμῆ ἐκεῖνη στὸ καφενεῖο, ἀνατριχιάζει στὸ ἄκουσμα αὐτῆς τῆς φωνῆς. Τρέμει συγκορμος, καὶ κατευθύνεται κατόπι μὲ λυγισμένα γόνατα πρὸς τὰ κεί.

—Μὲ θέλετε γιὰ τέταρτον, ἐμένα, μουρμουρίζει ἀχνὰ, κυττώνοντας βαθεῖα στὰ μάτια τὸν μεσόκοπο.

—Καθῆστε, κύριέ μου! λέει ἐκεῖνος μὲ τὴ βουβὴ συγκατάθεισά καὶ τῶν ἄλλων δυὸ, καὶ δείχνει μιὰ καρέκλα στὸ γέρο.

Ἐκεῖνος κάθεται. Ἀπλώνει τὰ ξεραγκιανὰ χέρια του νὰ πάρῃ τὴν τράπουλα, μὴν παύοντας ὡστόσο νὰ κυττάξῃ μὲ ἐπιμονὴ τὸν συνομιλητὴ του, μὰ ἐκεῖνος μένει σὰν ἀπόληκτος ἔξαρνα. Γέρονι μὲ ἀνέκφραστὴ λαχτάρα τὸ κορμὶ του πρὸς τὰ ἔμπροσθ, κυττάζει μὲ φρικτὴ τὸ πρόσωπο τοῦ σεβαστοῦ γέρου, καὶ ξεφωνίζει ὑπόκωφα:

—Πατέρα!... Ἐσεῖς ἐδῶ;...

—Ἀργήσατε νὰ μὲ γνωρίσετε, ὑποκόμη! τραυλίζει ὁ κόμης ντε Λαφρεναςί, μὲ φαινομενικὴ ψυχρότητα καὶ μὲ κρυφὸ σπαραγμό. Δὲν εἶνε βέβαια σφῶμα μου, ἐν ὅτι πατρικός μου πόνος μὲ γέρασε κατὰ εἴκοσι χρόνια καὶ μ' ἔκανε ἀγνώριστον!

—Πατέρα! Ξαναουρλιάζει μὲ φρίκη καὶ τύψη ὁ νέος, πετώντας τὴν ψευτικὴν περρούκα του καὶ γονατίζοντας μπρὸς στὸν δακρύβρεχτο πρσθύτη.

Ὁ κόμης διατάζει λίγο. Μὰ ὕστερα λυγίζει, καὶ τὰ δάχτυλά του χώνονται σπασμωδικὰ στὰ μαλλιά τοῦ γιου τοῦ καὶ τὸν χαϊδεύουν μὲ βουβὴ στοργή. Τὰ δάκρυά του κυλοῦν ἄφροντα στὸ κεφάλι τοῦ νέου, καὶ τὰ δάκρυα ἐκεῖνου βρέχουν τὰ ἰσχνὰ γόνατα τοῦ πατέρα του.

Σηκώνει τὸ κεφάλι του ὁ κόμης; ἐπιτέλους, κι' ἀντικρύζει ἄδειο τὸ τραπεζάκι ἀπ' τοὺς ἄλλους. Ἡ ντροπὴ κι' ὁ σεβασμὸς τοὺς εἶχε φυγαδεύσει. Σηκώνει κι' ὁ γιός τὸ κεφάλι, κι' ἀντικρύζει στὸ ἄνοιγμα τῆς πόρτας μιὰ κλονισμένη νέα μὲ ἀναιδὴ φυσιογνωμία νὰ παρακολουθῇ τὴ σκηνὴ αὐτὴ περιέργω κι' εἰρωνικά: Εἶνε ἡ Ζοεφίνα!

Σηκώνεται ὀρθὸς ὁ νέος καὶ τῆς στρέφει τὴ ράχι, μὲ περιφρόνησι. Σκύβει ὕστερα μὲ εὐλαδικὴ στοργή, βοηθαί τὸν πατέρα του νὰ σηκωθῇ, τὸν κρατᾷ ἀπ' τὸ μπράτσο σὰν κάτι τὸ ἅγιο καὶ ἱερό, βοηθαί τὰ κλονισμένα βήματά του πρὸς τὴν πόρτα, καὶ τοῦ μουρμουρίζει μὲ τύψη πικρὴ καὶ μὲ κόμπο στον λαρύγγι:

—Πάμε, πατέρα... Πέθανα πραγματικά... Δὲν σὲ γέλασα... Μὰ τώρα ἀναστήθηκα ἀλλοιότικος, καὶ δὲν θὰ λείψω πειὰ ἀπ' τὸ πλευρὸ σου... Ναι, πέθανα γιὰ ἄλλους πειὰ, μὰ ἀναστήθηκα γιὰ σένα μόνον, πατέρι μου!...

ΑΠ' ΤΑ ΛΟΝΔΡΕΖΙΚΑ ΦΥΛΛΑ

ΑΓΓΛΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

"Ένας νέος ρωτᾷ τὴν καλὴ του:

—"Ἄν ὄν ἀρπάζω τώρα δὰ στὴν ἀγκαλιά μου καὶ σὲ φιλοῦσα,

τι θάκανες;

—Θὰ ξεφώνιζα γιὰ νάρθη ὁ πατέρας μου, ἀπαντᾷ ἐκείνη.

—Διάβολε! Κι' ἐγὼ ποὺ νόμιζα πὼς ὁ πατέρας σου λείπει σὲ ταξεῖδι!

—Πράγματι ταξεῖδεύει!... ἀπαντᾷ ἡ πνοηρὴ νέα μὲ γλυκύτητα κι' ἐτοιμάζεται νὰ δεχτῇ τὸ φιλημα

***

Τὴ νύχτα:

—Τζῶρτζ, ρωτᾷ μιὰ φλόαρη γυναίκα τὸν ἄνδρα τῆς. Εἶνε δὲλα κλειστά;

—Ὅλα, ἀγαπημένη μου, ἀπαντᾷ ὁ σύζυγος. Ἐκτός... ἀπὸ τὸ στόμα σου!

***

Ὁ λοχίας ρωτᾷ τοὺς ἄνδρας του:

—Νοιώθει κανένας σας ἀπὸ μουσικὴ;

"Ένας νεοσὺλλεκτος (ὑπερήφανο) —Ἐγὼ κυρ' λοχίας!

Ὁ λοχίας:—Τότε νὰ πᾶς νὰ μεταφέρῃς τὸ πιάνο ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ συνταγματάρχου στὸ στρατηγεῖο, γιὰ τὴν αὐριανὴ γιορτῆ!...

***

"Ἐτσι λοιπόν; Ἡ γυναίκα σου διάλεξε τὴ νέα γραμματέα σου. Εἶνε ξανθὴ;

—Ὅχι, φίλε μου! Εἶνε ἕνας νέος μελαγχροινός!...

Στὸ ὀδοντοιατρεῖο:

—Θὰ ὑπέφερες πολὺ, φίλε μου! Σ' ἄκουσα ποὺ φώναζε.

—ὦ! Δὲν φώναζα ἐγὼ! ἀλλὰ ὁ γιαντρός.

—Ὁ γιαντρός;

—Ναι. Τοῦ δάγκωσα τὸ δάχτυλο!...

—Ὁ γείτονάς μου, ξέρετε, βρῆκε ἕνα πολὺ πρακτικὸ καὶ φθηνὸ τρόπο γιὰ νὰ σπουδάσῃ τὰ ΔΙΔΥΜΑ παιδιὰ του.

—Πὼς αὐτό;

—Στέλνει τὸν ἕνα νὰ πρῶι στὸ σχολεῖο, καὶ τὸν ἄλλον τὸ ἀπόγευμα, καὶ πληρώνει μονάχα γιὰ ἕνα παιδί!

Ἡ σύζυγος:—Ὁ γιαντρός εἶπε πὼς μοὺ χρειάζεται ἕνα τονωτικὸ, καὶ ζήτησε νὰ ἴδῃ τὴ γλῶσσα μου.

—Θεέ μου! ἀπαντᾷ ὁ σύζυγος μὲ τρέμο. Ἐλπίζω νὰ μὴ σοὺ ἔβωσε τονωτικὸ γιὰ τὴ γλῶσσα σου!

***

"Ένας πᾶτωρ ὁμιλεῖ στὸ κήρυμά του περὶ ἐγκρατείας.

—Παρατηρήσατε, λέγει, ποιοὶ ἔχουν τὸ χρῆμα; Οἱ ταβερνιάρηδες! Ποιὰ ἔχει τὰ ἀραιότερα γουναρικά; Ἡ γυναίκα τοῦ ταβερνιάρῃ! Ποιοὶ ὀδεύουν τὰ περισσότερα χρήματα σὲ γλέντια καὶ λούσα; Ἡ οἰκογένεια τοῦ ταβερνιάρῃ! Κι' ἀπὸ τῶρα σὰς ἔρωτᾷ: Ποιὸς τὰ πληρώνει ὅλ' αὐτὰ τὰ ἔξοδα; Ἐσεῖς! Μάλιστα! Γλεντοῦν καὶ ἀπολαμβάνουν τὴν πολυτέλεια μὲ τὰ χρήματα ποὺ ἀφήνετε σὲς στὸ καμπίσι...

"Ένα μῆνα κατόπι, ἕνα ἀνδρόγυνο συναντᾷ τὸν πᾶτωρα στὸ δρόμο καὶ τὸν ἐγκρατεῖ γιὰ τίς πολυτίμες συμβουλές του.

—Ἄ! λέγει ὁ πᾶτωρ, εἶμαι εὐτυχῆς ποὺ παύσατε νὰ πίνετε!

—ὦ! Δὲν πρόκειται γι' αὐτὸ! ἀπαντᾷ ὁ σύζυγος. Ἄλλὰ κατόπι ἀπ' ὅσα εἶπατε, ἀποφασίσαμε κι' ἀγοράσαμε ἕνα καμπίσι, καὶ τώρα κάνουμε χρυσὸς δουλειές!

Κόκκαλο ὁ πᾶτωρ.

***

—Ἀγαπημένη μου Τζιμ, λέγει τουφερά ἡ Μαίρη στὸν ἄνδρα τῆς ἕνα πουλάκι μὲ σφύριξε σ' αὐτὴ πὼς θὰ μοὺ ἀγοράσῃς γιὰ τὴ γιορτὴ μου ἕνα μαργαριταρένιο περιδέραιο;

Κι' ὁ Τζιμ (μὲ ἀπάθεια):—Θᾶταν κανένας μπουφος, ἀγάπη μου. Κι' οἱ μπουφοὶ λένε πάντα βλακειές!...

***

Ὁ γιαντρός:—Ἐξακολουθεῖς νὰ πίνης; Δὲν σοὺ εἶπα πὼς κάθε ποτῆρι κρασί εἶνε κι' ἕνα καρφὶ γιὰ τὸ φέρετρό σου;

Ὁ μπεκρῆς:—Τὸ ἔβρω! Μὰ τί σημασία ἔχει ἂν μετὰ τὸ θάνατό μου, τὸ φέρετρό ποὺ θὰ μὲ βάλουν, μοιάζει μὲ σκαντζόχοιρο ἀπὸ τὰ πολλὰ καρφιά!

